catalaunia

ENTREVISTA
Marc Usart

469

Escola Pia de Catalunya
Juliol - Agost 2011

agost 25

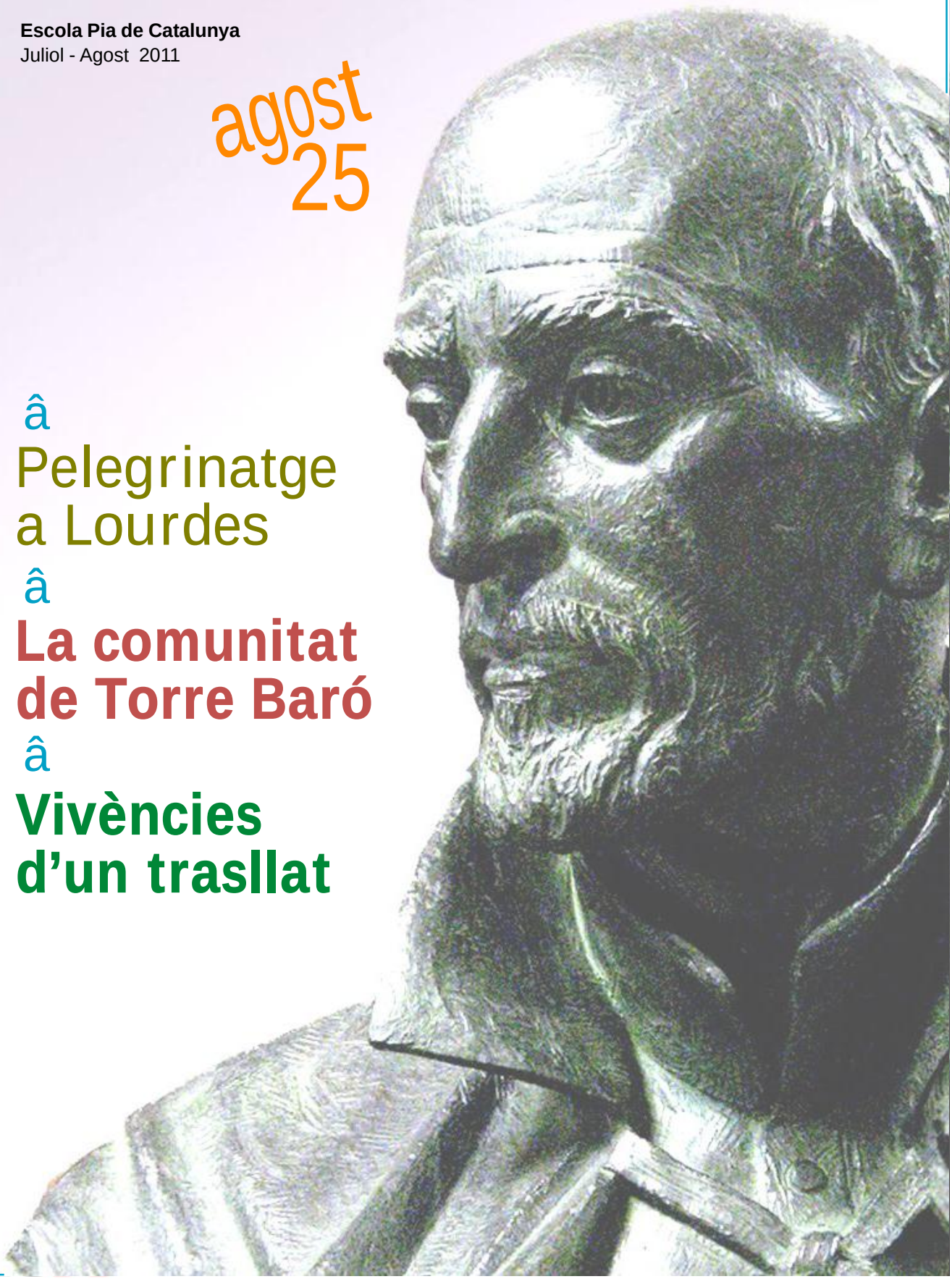

â
Pelegrinatge a Lourdes

â
La comunitat de Torre Baró

â
Vivències d'un trasllat

Josep M. Beltran Fontanals

24-28 de juny

150è Pelegrinatge a Lourdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona organitza actualment dos pelegrinatges cada any: un pel pont de Sant Joan i l'altre pel pont de la Mare de Déu de la Mercè. Val a dir que és l'Hospitalitat més antiga d'Espanya i que, el 18 de juny de 1910, van sortir els dos trens del primer pelegrinatge: tot just acabem de celebrar-ne el primer centenari.

Després d'haver anat sis o set vegades a Lourdes de diferents maneres –sol, acompanyat de familiars o amb un petit grup de la parròquia–, enguany, he decidit anar-hi per primera vegada a través de l'Hospitalitat (del 24 al 28 de juny): coincidia ser el 150è pelegrinatge.

En aquest pelegrinatge érem un total aproximat de 1.000 persones, entre elles uns 180 malalts. Cosa característica, aquesta vegada, és que els malalts eren tots infants i joves. Els malalts més grans hi aniran en el pelegrinatge de setembre, el 151è. Em va captivar tot seguit poder acompanyar infants i joves malalts i el fet d'haver-hi molts joves, nois i noies, voluntaris. Aquest, com ho especificava el cartell anunciador, era el pelegrinatge «de la il·lusió», amb el lema «Un somriure a Lourdes». A més, el cartell, amb 5 fotografies il·lustrava les 5 coses que resumien totes les activitats programades: *compartir, pregar, jugar, cantar i riure*.

He trobat a Lourdes el que hi esperava: un pelegrinatge on s'hi respirava de ple el carisma escolapi. M'ha plagut molt retrobar-hi el professor de l'Escola Pia de Terrassa, Francesc Balagueró, que ja porta uns quants anys fent de voluntari. Érem, doncs, almenys dos escolapis en aquest pelegrinatge, ell i jo.

Es va iniciar el pelegrinatge a les 8 del matí del dia 24 a l'Estació de França amb autocars (d'aquest mateix lloc, sortien abans els trens per anar a Lourdes). També sortien autocars d'altres llocs com Vilafranca del Penedès, Sant Celoni, Sant Vicenç dels Horts..., ja que l'Hospitalitat de Barcelona comprèn també els bisbats de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa. En arribar a Lourdes, els autocars anaven distribuint el personal entre «Accueil Notre-Dame», «Popot» i diferents hotels.

Després de sopar, a l'església de santa Bernadette vam tenir l'Eucaristia concelebrada, presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, i es va presentar el tema d'enguany, «pregar el Parenostre amb Bernadette».

Dels actes més destacables del dia 25, dissabte, vull fer menció especial de la Missa concelebrada a la Gruta, presidida pel Sr. Cardenal. Com sempre esdevé en aquell lloc, va ser un acte entranyable. L'homilia, comentant l'evangeli de les noces de Canà, era molt adaptada als infants i joves, amb el *leitmotiv* «feu tot el que el meu fill us digui» (Jn 2,5), paraules de Maria

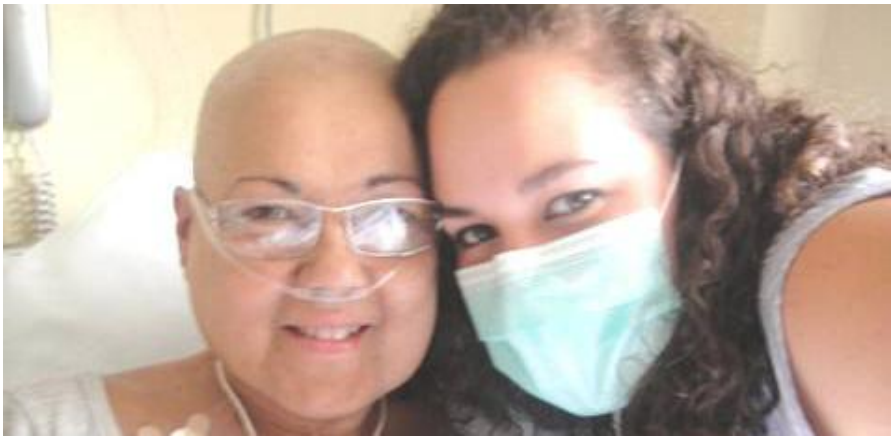

Crònica

als servidors. Al final, es va presentar el Ciri commemoratiu del centenari de l'Hospitalitat; va ferne el comentari la religiosa de Sant Benet que l'havia pintat amb tanta inspiració i devoció. Després, a l'esplanada del Roser, se'ns va fer la fotografia del pelegrinatge. ¿Qui va sortir-hi a més dels pelegrins, dels malalts i dels voluntaris? Uns gegants! Doncs sí; els gegants de Llavaneres!, que van venir expressament a animar «el pelegrinatge de la il·lusió». Quina alegria van donar a tothom, sobretot als infants i joves malalts!

El dia següent, diumenge, era la diada del Corpus. Aquest any, no teníem programat anar a la Missa Internacional que se celebra cada dimecres i diumenge a la Basílica subterrània de Sant Pius X, sinó a una «Missa de nens» o, com la titulava el full de cants, «Missa del somriure a Lourdes». La vam celebrar a l'església de Santa Bernadette. A tots els escolapis, ens diu molt això de «Missa de nens». No la va poder presidir el Sr. Cardenal, que tornava a Barcelona per a la Missa de Corpus i Processó. Va presidir el consiliari de l'Hospitalitat Mn. Andreu Oller, que va fer unes explicacions molt assequibles als infants i joves, acompanyades d'unes preguntes que alguns malalts responien amb entusiasme. També, al moment de les ofrenes, va haver-hi una breu actuació dels gegants de Llavaneres amb la música típica de les gralles. Tot va servir per donar a entendre millor a tothom la donació de Jesús a l'Eucaristia, el seu memorial perenne. També fou un moment important de la cerimònia l'administració del sagrament de la Confirmació a dues noies malaltes, el sagrament de l'Esperit Sant que vessa abundosament els seus dons. Elles van rebre una força especial per ser testimonis de la fe cristiana en la malaltia.

Per la tarda d'aquell dia, va tenir lloc a l'antic cinema «La Forêt» (una sala lúdica i polivalent) la Festa Major del *pelegrinatge de la il·lusió*: cants, danses, activitats lúdiques i formatives en grups, piscolabis... El darrer punt del dia fou una pregària organitzada pels joves a l'església de Santa Bernadette.

Dilluns, dia 27, darrer dia sencer del pelegrinatge, la Missa fou en un lloc obert, ben obert a la meravella de la creació, una esplanada entre el bosc i el riu, davant de «La Forêt». Una missa també molt adaptada als assistents joves i més petits. El tema de la vida de la noia de Lourdes, «Bernadette», va anar guiant part de la celebració: una de les joves voluntàries anava vestida de Bernadette i, a través d'uns dibuixos sobre la seva vida en un gran cartell, podíem seguir el seu missatge.

I el dinar? No ens vam moure d'on érem. Unes quantes grans paelles –crec que eren set–, ens van proporcionar una excel·lent arrossada per a tothom. Fins i tot es podia escollir, menjar a dins de la sala o a l'aire lliure.

A continuació, trasllat a l'esplanada del Roser, des d'on sortia la processó eucarística, presidida pel Sr. Bisbe de Lleida, que va finalitzar a la basílica subterrània de Sant Pius X, on es van fer cants i pregàries, van haver-hi moments llargs de silenci, acabant amb la benedicció del Santíssim dedicada especialment als malalts.

I, dimarts dia 28, de bon matí, els diferents autocars anaven a buscar el personal en els llocs on l'havien deixat el dia d'arribada. Retorn a Barcelona, amb fi de viatge al mateix lloc de sortida: l'estació de França. Es podia copsar en l'ambient que tothom estava content i satisfet d'haver pres part activa en aquest pelegrinatge i d'haver-hi posat molta il·lusió. «Un somriure a Lourdes». És l'alegria de donar i de donar generosament. Com deia Pau citant paraules de Jesús que no estan en els Evangelis, «fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35). El pelegrinatge no havia estat una fugida de la realitat, sinó uns dies per veure la realitat d'una altra manera, o sigui, veure-la, cada vegada més en el transcurs de la nostra vida, com un servei a Déu i als germans. ½½

COMPASSIÓ
la virtut de Jesús

Es compadeix de les turbes,
ovelles sense pastor,
del cec que hi volia veure,
del paralític tot sol,
dels leprosos en família,
del fill de la pobre viuda,
de la talita, del centurió,
del samarità bon home,
de Llàtzer, l'amic que s'adorm,
de la multitud que té gana
(sobrarà pa de debò),
del matrimoni que falla
perquè el vi no arriba a tots.
Jesús compassiu estima
tots el qui passen dolor.
Si el Pare compadeix sempre,
el Fill és tot compassió.
Per arribar fins al Pare
el camí més curt i bo
és estimar els nens més pobres
els tolits, orfes d' amor.
Volia encendre la vida
per fer un món nou i millor.

8 de juny **J. Liñan**

Manel Bagunyà

sant Joan

Una revetlla frustrada !

Deia el calendari de la Província que el dia 23 de juny hi hauria la revetlla de Sant Joan, enguany a Mataró.

Fent una mica de memòria, recordo els meus anys d'Alella, l'any 80, quan per voler celebrar l'onomàstica d'en Joan Farràs, se'ns va ocórrer de convidar a la revetlla les comunitats veïnes: Mataró i Granollers. Fèiem una bona colla. El P. Batlle preparava un bon material per fer la foguera al pati del darrere. Allí, els artificiers van començar a donar, com sempre, una bona nota. Un bon sopar i la variada participació de coques d'aportació comunitària. Ja veieu que aquell fet s'ha convertit en tradició. Ara ja forma part de les «activitats» de la Província.

Enguany vaig comunicar la meva participació al secretari al mateix temps que demanava al rector de Mataró que necessito menjar de règim. El meu petit ronyó demana no mortificar-lo gaire. Coses ben senzilles: res d'embotits, una simple truiteta ja em va bé. No és per desconfiança, però en les diferents vegades que ens vam tornar a veure li recordava l'encàrrec.

Tot era a punt per la festa! A mitja tarda, surto de casa, i engego el cotxe en direcció a Mataró. Tot normal fins que entro a l'A2. Em costa entrar-hi, però... tothom anava de revetlla! Ara paro, ara engego, ara paro, ara engego. Sempre et fan certa enveja els qui van

amb moto i sense mirar gaire el soroll que fan. Tinc per costum, quan hi ha cues, de no anar canviant de carril, però els veïns sí que ho fan, perquè van alterant-se. En algun moment uns de joves que ja van ben alegres, uns altres amb feina per aguantar les criatures, i els pobres camioners carregats de paciència. Aquell –sempre és groc o esportiu vermell– que avança per la dreta, pel voral. Sort que no hi venia cap ambulància!

És clar, el camí es va fer llarg. Sort dels mòbils, en els moments de parada: *Ja arribaré, aneu fent!* La veritat és que en cap moment no es va fer una parada llarga, era un anar fent, com si la carretera tingués singlot.

On ets, ara? T'estem esperant! Per cert, els Canet ja han dit que no venien. Han fet mitja volta cap a casa. Miro els de l'altre costat de la carretera i aquells sí que estan parats i ben parats, impossible sortir-ne! *Nosaltres comencem, ja et guardem la truita!*

Finalment, arribo i truco a la porta de la comunitat. Torno a trucar! No contesta ningú! Aleshores truco al mòbil del rector: *Ara baixo!*

Encara hi són tots! Aplaudiments de rebuda! Felicito els cinc Joans de la festa i de cap a la truita! Ja no queden, però, coets, ni una piula! Els petarders els han gastat tots. Sopo sota la mirada d'uns quants que en acabar ja s'acomiaden, la festa ja s'ha acabat!

Més tard, en tornar cap a casa, noto que les cervicals s'han despertat. És clar: engega, para, engega, para... Aquesta revetlla m'ha costat uns dies de recuperació al fisiòleg. ½½

Crònica

Joaquim Querol

INFORME

La comunitat de Torre Baró

ORÍGENS

Al setembre de 2009, el Vicari Episcopal, Salvador Bacardit, es troba amb el P. Genís Samper i li demana si algun escolapi de la Comunitat de Sant Calassanç no podria encarregar-se de la Parròquia de Santa Bernardeta, al barri de Torre Baró, per espai d'un any. Aquí hi ha un error, perquè en realitat es tractava de la parròquia de Sant Marc, al barri de Vallbona.

Després de parlar-ne amb la comunitat, el P. Provincial i el Vicari Episcopal de la zona, Joan Galtés, va semblar que el P. Joaquim Querol podria fer aquest servei, sense

que se'n ressentís la parròquia de Sant Calassanç.

Així, va passar tot el curs 2009-10. Al juliol del 2010, se'ns demana ampliar el servei a les dues parròquies anomenades anteriorment: Santa Bernardeta (Torre Baró) i Sant Marc (Vallbona), totes dues situades a la part nord de Barcelona, al districte 08033, pertanyent als anomenats Nou Barris, que en realitat són 13.

Amb l'acceptació d'aquest nou servei, el P. Provincial proposà la possibilitat d'anar incrementant la nostra presència en aquells dos barris i formar una petita «sucursal» des de Sant Calassanç per

atendre les necessitats d'aquelles petites parròquies. De mica en mica es va fent realitat, i s'hi incorporen a temps parcial el P. Jesús Ferràndez i en Jordi Pérez, sense deixar de ser de les seves respectives comunitats.

A tot això, el Bisbat ens prepara l'habitatge de la rectoria i l'arranjament de l'església i locals parroquials, que havien estat els darrers anys semi-abandonats.

REALITAT FÍSICA, HUMANA I POLÍTICA

Adjunto el mapa físic i la situació geogràfica dins el terme municipal de Barcelona.

La situació correspon a la sortida de Barcelona per la Meridiana i les autopistes de Sabadell-Terrassa-Manresa, AP-58; la de Girona, AP-7, i la Nacional 150 a Granollers i Vic, etc. Una parròquia està a la dreta de les autopistes, sortint de Barcelona (Torre Baró), i l'altra a l'esquerra (Vallbona).

Estadística d'habitants

La major part són immigrants, desplaçats, molts d'origen gitano; i un petit nucli d'antics habitants de la zona de Vallbona i altres de l'època de la postguerra, que es feren les cases de manera precària a la muntanya, propietat del Baró de Sivatte que ho va vendre a preus molt accessibles.

L'Ajuntament ha fet successius plans de millora i PERIs, però la situació continua molt degradada i la gent que pot, se'n va del lloc i és substituïda per nouvinguts, immigrants o gitanos i gent desarrelada.

Políticament i socialment són barris marginals on els partits tenen molt a fer i poc a obtenir bons resultats per als seus interessos; per això l'acció a realitzar és molt

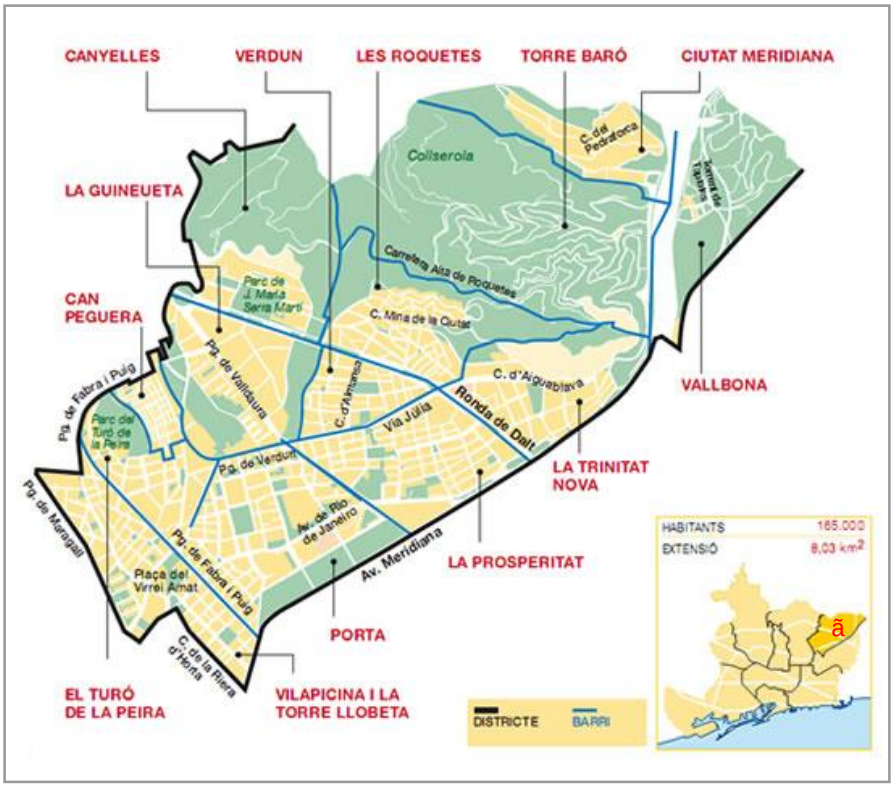

Xifres oficials de població a 1 de gener de 2010

Lloc naixement	Total	Barcelona	Catalunya	Espanya	Estranger
Torre Baró	2.153	1.127	121	655	250
Vallbona	1.290	672	103	349	166

Superfície en hm²	
Torre Baró	176,8
Vallbona	59,8

Habitants	Total	Homes	Dones
Torre Baró	2.153	1.090	1.063
Vallbona	1.290	624	666

Grups d'edat	Total	0-14	15-24	25-39	40-64	65+
Torre Baró	2.153	355	287	477	697	337
Vallbona	1.290	207	137	399	326	221

Santa Bernardeta

minsa. Per exemple, els Serveis Socials tant de l'Ajuntament com de la Generalitat estan desbordats; d'ací que l'acció de l'església en aquest camp és molt i molt necessària. Un cas el tenim en el Centre Obert de Càritas, situat a la nostra parròquia, que atén diàriament 40 nens/es, diguem-ne desarrelats de la família, que Càritas cuida: alimenta, renta, vesteix i es preocupa del reforç humà, familiar i escolar que els manca.

L'habitacle

EL NOSTRE TREBALL I PROPOSTA DE FUTUR

El que nosaltres podem fer i fem: atenem les persones que ens vénen a trobar, generalment per demanar ajuda: aliments, roba, diners, pagar lloguers, llum, aigua, etc. Cosa que no podem resoldre i els derivem a Càritas, o a les parròquies veïnes que tenen possibilitats de donar ajuda. Altres vénen per serveis religiosos: catequesi, bateigs, confirmacions, algun matrimoni i documentació del despatx parroquial. També atenem alguns nens que necessiten reforç escolar.

Dins l'àmbit pastoral hi ha un grup d'alfabetització per a la gent gran. Un grup d'oración y amistat. Un altre de *Café y Evangelio*; tots ells de poques persones. Amb els nois i noies, catequesi de comunió i de confirmació, generalment tots llatinoamericans. Les misses són els diumenges i festius: una a les 11 h. i l'altra a les 12,15 h. Entre setmana, tan sols quan hi ha algun difunt o alguna celebració especial.

La proposta és integrar-se al barri, formant part de l'Associació de Veïns; reivindicar els seus i nostres drets; tenir millor atenció de les administracions i, com a molt, fer d'assistència subsidiària en alguns casos concrets i que no són atesos pels Serveis Socials.

En l'àmbit dels infants, en molts casos ens trobem com en el temps de Calassanç; nens de carrer, que no van a l'escola; que a casa no hi caben, o no hi ha ningú, etc.

En tots aquests casos, la nostra actuació és molt limitada; les nostres capacitats d'acollida són molt petites; sobretot des del punt de vista econòmic. La major part de les famílies passen de nosaltres i de l'església.

La relació amb l'arxiprestat és molt bona, ja que ens ajudem en tot el que podem; sobretot amb els Salesians que són els nostres veïns de la zona Nord de Ciutat Meridiana i que tenen un Centre d'acollida d'infants i joves anomenat *Cruïlla*, el qual atén alguns dels nostres nois i noies.

Som un grup de 8 parròquies; ens reunim un cop al mes com a arxiprestat; hi ha Consell Pastoral arxiprestal: tots laics i laiques i dos capellans.

A la nostra zona de Ciutat Meridiana hi ha dues congregacions femenines: les Germanetes de l'Assumpció i les Missioneres de

Sant Marc

El veïnatge

la Immaculada Concepció. Les primeres col·laboren amb nosaltres molt i molt.

La presència escolàpia en la zona de Nou Barris està representada pel col·legi Luz Casanova, al carrer Almansa, del barri del Verdum. També un pis d'acollida de joves ex-tutelats, al carrer Enric Casanovas, al barri de la Prosperitat.

Aquest és un breu resum que puc presentar. Més endavant ho valorarem i mirarem les línies de futur, que també ens ha demanat l'Arquebisbat.

De cara al futur, el mateix Bisbat prepara uns terrenys a peu pla, que és on van a viure les persones que són desplaçades de la muntanya; i on s'estan fent uns blocs per acollir 600 famílies. Els terrenys són de l'Incasol i del Patronat Municipal de l'Habitatge. ½

Per desvetllar la pregària

113

Josep A. Miró

Jean-Pierre Caussade

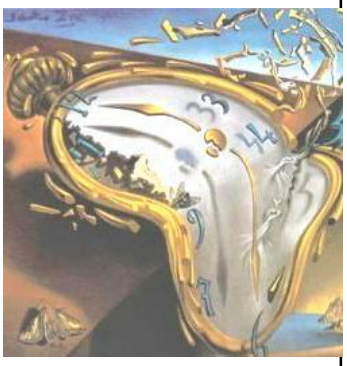

Nascut al vessant nord dels Pirineus, en terra occitana, entrà al noviciat dels jesuïtes a Tolosa de Llenguadoc el 1693. Tenia divuit anys. Fou professor i predicador, i com a tal va viure en diverses cases de la Companyia. Traslladat cap al nord de França, a partir de 1720 es relacionà amb les monges contemplatives de la Visitació, a Nancy, que van conservar totes les seves cartes i els manuscrits dels seus recessos. L'any 1739 tornà cap a la seva terra i fou nomenat rector del col·legi de Perpinyà. Morí al noviciat de Tolosa el 1751. Mentre visqué, només s'edità un llibre seu: "Instruccions espirituals". Després de mort es feren diferents reculls de les seves cartes que s'editaren amb el títol "L'abandó en la divina Providència". Cap al final del segle XIX se'n féu l'edició definitiva. L'espiritualitat característica del P. Caussade es reflecteix en el títol citat, i també en el que s'ha donat a d'altres traduccions del mateix recull: "El sagrament del moment present".

Senyor, no hi ha res d'insignificant
en els nostres moments
perquè tots refermen un regne de santedat.

Que aquest regne arribi al meu cor
per a santificar-lo, nodrir-lo, purificar-lo
i per fer-lo vencedor dels meus enemics.

Preciós moment!
Que n'ets de petit per una mirada vulgar!
Però que n'ets de gran als ulls il·luminats per la fe!

Com considerar menut el que és gran
als ulls del meu Pare que regna al cel?
Tot el que ve d'allà és molt excel·lent.
Tot el que en davalla duu el valor del seu origen.

El moment present és sempre el teu ambaixador,
oh Déu meu!,
i l'únic necessari ho trobem sempre en el present.

Que jo sàpiga iniciar en ell els teus camins
i avançar així vers la plenitud i l'infinit.
Que el meu cor hi pronunciï sempre el seu 'fiat'.

Andreu Trilla

Juliol 2011

vivències d'un trasllat

¿Un canvi de perspectiva?

Diverses vegades he escrit a catalaunia sobre la perspectiva particular de què es gaudeix, des de la finestra de la meva habitació a la comunitat de Santa Margarida de Montbui, oberta sobre la Tossa, cap a ponent. En els tres anys que hi porto, que es complien el darrer dia del mes de juliol, s'ha anat convertint per a mi en un símbol d'una certa manera de mirar-me la realitat, i de les acomodacions personals que això implicava, per adaptar-m'hi.

Doncs bé, després de tot un any de viure-hi provisionalment tan sols dos, la nostra comunitat s'ha vist de cop enriquida amb l'anunci de la vinguda d'un tercer company. Benvingut sigui, és clar! Ja, des d'abans d'arribar, jo he començat a experimentar-ne alguns beneficis que tenen a veure amb el començament d'aquest escrit. A veure si m'explico.

Així com ens diferenciem els uns dels altres entre moltes coses pel nostre volum corporal, també som diferents pel que fa al volum de les coses que ens acompanyen. Jo, que sóc ben minso en la meva còrpora (em solen dir que no se'm veu fins que passo dues vegades), també sóc relativament parc en les pertinences que arrossego amb mi. ¿On vaig a parar? Doncs que semblava ben lògic que em canviés d'habitació, per deixar més espai a la nostra nova adquisició, que em guanya clarament en els dos volums esmentats.

Els primers dies de juliol vaig traslladar-me, doncs, d'habitació. A casa nostra, com saben els qui hi han estat ni que sigui de visita, tenim una mena d'extensió cap amunt. Una escala interior dóna accés a una habitació sota teulada, que és on he anat a parar. Com sol passar, un trasllat sol ser una bona ocasió de fer endreça i a això he dedicat unes quantes estones, molt productives, si s'ha de judicar pel nombre de papereres que s'han anat omplint... i buidant al contenidor de paper. Tot plegat, m'ha proporcionat unes vivències que he pensat explicar a algun possible lector *meu*, a catalaunia.

Comencem per *l'endreça*. Ja fa temps que vaig llegir un text molt bonic que, de manera poètica, intentava transmetre els sentiments d'una parella (Abram i Sarai) fent el farcell per anar-se'n a una terra desconeguda. En recordo una frase que em va colpir. Més o menys deia: «No serveix de res preguntar-se: *com hem pogut arreplegar tot això*, a l'hora de fer els paquets». No crec que digui res de nou si afirmo que, a cada paper que estripes, el cor et fa un salt. És un tros d'història personal que desapareix, una petita mort a assumir. Per dins, actua la coneguda lluita entre la *necessitat* de guardar certes coses i l'*obvietat* que fa anys i panys que ni te les mires... Durant uns dies he practicat aquest esport estimulant, i he reduït els meus arxivadors a la meitat. El meu entorn immediat s'ha vist certament alleugerit, cosa que no vol dir que la meva llibertat personal hagi guanyat gaires punts. Per això em continuo preguntant si no hauria de fer una nova partida d'aquell esport, amb una mica més d'agosarament... La tranquil·litat de les vacances (vacances de jubilat, és clar) hi ajuda... Potser sí que, abans de tornar a la *normalitat* de cada dia, a finals d'agost, seria bo de fer un altre intent... En tot cas, ja he obtingut un cert guany i n'estic moderadament satisfet. Tot plegat per haver-me desplaçat uns pocs metres dins del mateix pis! ¿Què seria si m'animés a fer *un trasllat* més decidit, no tan geogràfic i més interioritzat?

Continuem pel *lloc*. La nova habitació, on (prescindint de la prehistòria quan hi vivien les Germanes Carmelites de Vedruna) tan sols havia viscut en Mateu Trenchs durant la seva estada a casa nostra, de fet és més gran que la que jo tenia fins ara. El que passa, però. és que, en ser sota teulada, el sostre fa pendent i ben bé la meitat queda a una alçada que no em permet estar-hi dret, tot i que jo, a més de poc volum, també tinc poca alçària. Després de dues o tres visites del meu cap a les bigues del sostre, vaig decidir clavar-hi uns penjolls decoratius, però molt útils com a avisadors. Tan útils, que en pocs dies s'han acabat del tot (espero) les testarrades. Inconscientment, ja m'ajupo abans d'arribar-hi. I si no, allí hi ha el penjoll que, fregant-me la cara, m'ho recorda. Per cert, no diríeu mai quin record m'ha vingut al cap, gràcies a aquesta petita astúcia. No sé on vaig llegir fa molt de temps que, a l'entrada de l'església del Sant Sepulcre, a Jerusalem, algú havia tingut la idea de tapiar la porta, començant per dalt, fins a una alçada que ja no permetés el pas de cap persona que anés a cavall. Suposo que deu ser veritat. El cas és que per a mi, el fet d'haver d'abaixar el cap m'ho ha fet recordar i m'ha fet connectar amb una altra idea que també m'agrada (les connexions són lliures i funcionen amb una lògica pròpia). En una ocasió em vaig dedicar a recopilar una mena de Bestiari, amb els animals que apareixen a la Bíblia. Vaig comprovar que els cavalls hi tenen molt mala premsa (a diferència de les someres, per a satisfacció del nostre Josep Calassanç, que potser també ho havia descobert). Es comprèn que un exercici relativament continuat d'abaixar el cap acaba recordant-te que has de baixar del cavall... o que no pots entrar a cavall. Naturalment que no sempre fas prou cas d'aquestes crides interiors, però no deixa de ser una sort experimentar-les. Vet aquí, doncs, que de sobte amb el canvi he obtingut un altre guany, i beneeixo la meva espinada que ja

reacciona com si fos de manera instintiva. Tant de bo que progressi en aquest aprenentatge, encara en els seus inicis («*Ara* comences, Andreu», com em deia el P. Elies, el meu mestre de novicis al final del noviciat)... Fora, doncs, els cavalls, i visca l'*asellus ille* del dia del ram!

Ara seguiré per un altre element molt important del meu canvi: la llum. Com he recordat, fins ara tenia una gran finestra des de la qual veia la Tossa. M'havia acostumat a la seva lluminositat variable. Ara... no tinc finestra. O més ben dit, en tinc dues, però són simples lluernes al sostre per permetre la ventilació, però que gairebé no aporten llum. És clar que hi ha llum elèctric, a l'habitació; però de fet l'encenc ben poc i m'he habituat a una mitja llum que m'ofereix una perspectiva diferent sobre la realitat. No sé què passarà quan els dies s'escurcin (ara tot just comencen a fer-ho), però de moment me'n surto prou bé amb aquesta penombra. Puc veure la Tossa, però he de sortir al terrat. És a dues passes escasses de l'habitació, però això ja marca una diferència: ja no és *dins* del meu hàbitat normal. ¿Passarà, com amb el gest d'acotar el cap, que la mitja llum resultarà tan

productiva? Encara no ho sé, però ho desitjo. De fet, un fa el que pot per allunyar-se d'aquella perillosa llum meridiana que ens fa fer judicis de blanc o negre, ometent l'ombra, i per aproximar-se a poc a poc a una manera de veure el món més temperada, més matisada, ni tota llum ni tota ombra. «No judiqueu» és una de les paraules bàsiques de l'evangeli, que mai no he pogut complir com caldria. ¿Potser la nova il·luminació m'hi ajudarà? Seria un altre guany essencial per als darrers anys de vida que em quedin (i em vénen al cap les saboroses històries dels pares del desert o dels *hassidim*, sobre el tema del judici, que sempre m'han semblat a la vegada desconcertants i enlluernadores).

Encara podria afegir altres aspectes del meu nou hàbitat i de com m'estan afectant, cosa que agraeixo per endavant al nou company que ha provocat (involuntàriament i inadvertidament) els meus canvis, però no em vull fer més pesat. Tan sols una al·lusió a l'*escala*. Ja he dit que el pis de la comunitat té una mena d'extensió amunt, on ara habito. Cal pujar-hi, doncs, per una escala que, per les seves característiques, fa pensar que l'edifici no es deu ajustar gaire a les normatives de la construcció actuals, i que es devia fer en una època més salvatge, quan el nostre barri tot just naixia, fora de tota normativa i planificació. És una escala estreta i recta, amb tretze esglaons. Pujar-los i baixar-los no em costa gens (m'imagino que a l'anterior estadant la cosa li devia resultar molt pesada). Per sort, em mantinc prou àgil, les meves articulacions per ara no grinyolen i el meu pes és irrisori. Per tant, cap problema. ¿I benefici? Això són figues d'un altre paner. He parlat dels diversos guanys induïts pel meu trasllat. ¿També hi ha guany en haver de pujar i baixar tantes vegades l'escala? ¿Sabeu la paraula que em ve al cap? *Climacus*..., però ho deixarem per un altre dia, si *el meu lector* m'ho permet i té paciència. Que tingueu molt bon estiu. ½½

Eduard Pini

Entrevista a Marc Usart

alumne de l'escola pia de caldes

A finals del mes de juny, com cada any, es feien públics els resultats de les notes dels exàmens de Selectivitat. Entre altres rebíem notícia que un alumne del nostre col·legi de Caldes de Montbui, en Marc Usart, es posicionava al rànquing de les PAU, en el segon lloc de Catalunya, en obtenir una mitjana de 9,6.
Ens hem posat en contacte amb ell, a través de la seva escola, i us fem a mans aquesta entrevista que li hem fet.

Bon dia, Marc.
— Bon dia.

En primer lloc et volem felicitar en nom de l'Escola Pia de Catalunya pels resultats que has obtingut en la Selectivitat. Un 9,6 és una qualificació que només s'obté amb molt de treball i constància; felicitats, doncs, pels fruits del teu treball.
— Moltes gràcies.

Quan vas entrar a l'Escola Pia?
— Vaig començar a P-3.

Ets de Caldes. Potser algú de la teva família ja havia anat als escolapis?
— Sí. Tant el meu pare com els meus avis i tiets havien anat a l'Escola Pia de Caldes, i encara tinc una germana petita de 12 anys, que es diu Mireia, i també va a l'Escola Pia de Caldes.

Sabem que penses estudiar Biotecnologia. Per què?
— Sempre m'ha agradat la ciència i penso que la biotecnologia té unes perspectives de futur molt bones, i és que crec que la societat necessitarà cada vegada més els productes i serveis que les empreses biotecnològiques estudien i ofereixen. A més és un camp en que ciència i empresa s'uneixen, i el sector empresarial sempre m'ha atret.

I un cop acabada la carrera...
— Doncs m'agradaria entrar en el món empresarial privat en el camp de la biotecnologia i, si fos possible, més endavant, muntar una empresa pròpia.

Ara que ja tens accés a la Universitat, com te la imagines? Serà molt diferent de l'escola?
— Crec que sí... De totes maneres, tot i que segurament els estudis són més difícils, en ser especialitzats en els temes que a un li agraden, també seran molt més amens.

I creus que estàs ben preparat per enfrontar aquesta nova dificultat?
— Penso que sí, que hi arribo preparat, gràcies als professors i a la feina feta aquests anys.

Quin ha estat el teu mètode d'estudi?
— Procuro estar atent a les classes, de manera que a l'hora d'estudiar pels exàmens no comenci des de zero. En una pissarra que tinc a casa faig esquemes de tots els temes, els quals em fan de base de tots els conceptes.
A més cal tenir una bona actitud davant l'estudi i una bona base adquirida durant tota l'etapa escolar.

Què en penses: un bon estudiant neix o es fa?
— Les dues coses. No n'hi ha prou amb tenir unes bones aptituds sinó que també és important la formació. És com un jugador de futbol: encara que una persona neixi amb bones qualitats futbolístiques, si no treballa i s'esforça, no arribarà lluny.

Has tret 10 a Mates, a Història i a Català. Et poden agradar les lletres si ets de Ciències i a l'inrevés?
— No. Tothom té alguna preferència. En el meu cas clarament

prefereixo les ciències, però les assignatures de lletres també compten per a la nota i s'ha d'intentar fer-ho el millor possible.

Com vas viure els dies previs a la selectivitat?
— Els vaig viure amb tranquil·litat perquè amb la nota de Batxillerat que tenia, no necessitava una nota gaire alta a la selectivitat per entrar a la carrera. Això crec que va ser positiu per a mi, ja que em va permetre fer els exàmens sense tanta pressió.

T'esperaves aquests resultats?
— No. Francament. M'esperava una bona nota, però no tan alta com la que he tret.

Què aconsellaries als teus companys que el curs vinent faran Batxillerat.
—Que treballin durant tot el curs i que el portin al dia. D'aquesta manera l'estudi els hi serà més fàcil.

Amb quines tres paraules definiries la teva escola i quin record te'n portes?
— Rigor, professionalitat i «bon rotllo». M'emporto molts records i anècdotes, però el més important són els amics que n'he tret, així com l'excel·lent relació amb els professors.

I quin comentari de millora li faries a la teva escola?
— Potser diria que es fessin més exercicis pràctics al laboratori, i és que crec que és una bona manera d'entendre i interioritzar els conceptes. De totes maneres, entenc que l'ampli currículum de segon de Batxillerat fa que això sigui difícil de fer.

I canviant de tema... quins són els teus hobbies?
— M'agraden molt els esports, ja sigui per practicar-los (tennis, futbol) o per seguir-los com a aficionat. Sóc un gran fan del Barça i sempre que puc vaig al camp a veure'l.

Moltes gràcies, Marc, i novament felicitats a tu i a la teva escola. ½

Per desvetllar la pregària

114

Josep A. Miró

Marie Noël

Francesa, nascuda a Auxerre l'any 1883, es deia Marie Rouget. Va escriure molts poemes d'aire tradicional, publicats en una quinzena de llibres. De joveneta era poc religiosa, però a poc a poc esdevingué profundament catòlica. Va romandre soltera esperant un gran amor que no arribà mai. Morí el 1967. La següent oració, copiada del seu llibre "Notes íntimes", té un to irònic poc freqüent en les pregàries.

Déu meu, jo no us estimo pas,
ni tan sols ho desitjo; amb Vós m'avorreixo.
Potser ni tan sols crec en Vós.
Però, bo i passant, mireu-me.
Reposeu un moment en la meva ànima,
endreceu-la d'un buf,
com aquell qui res, sense dir paraula.
Si us ve de gust que cregui en Vós,
proporcioneu-me la fe.
Si us ve de gust que us estimi,
proporcioneu-me l'amor.
Jo no en tinc pas i no sé com fer-m'ho.
Jo us dono tot el que tinc:
la meva feblesa, el meu dolor.
I aquesta tendresa que em turmenta
i que Vós noteu prou...
I aquest desesper... i aquesta vergonya esfereïda...
El meu mal, res més que el meu mal...
Això és tot.
Ah! I la meva esperança!

NOTICIES

El dia 16 de juny arribava a les comunitats el comunicat del nomenament de l'Eduard Pini com a Vicari Provincial permanent fins al final del quadrienni iniciat.

Del 17 al 21 del mateix mes van tenir lloc les habituals Estades Pedagògiques, amb alumnes de les nostres escoles. També el dia 17 era operat el senyor Xavi Sanchís, que treballa a la cúria provincial i és ben conegut de tothom. Un petit nòdul li provocava molèsties en una vèrtebra. L'operació va anar molt bé.

Com cada any, l'Alifara de les comunitats era anunciada al calendari de la Província. S'escaigué el dia 18 de juny, a Barcelona, amb l'atractiu afegit de poder visitar les dependències on s'han fet millores darrerament: antiga Casa de la Bolla (es va repartir un quadernet explicatiu editat per l'Arxiu Provincial), nou local dels ensenyaments de l'EP Calassanci; l'atri de l'església dels Antonians, amb les seus de les dues Fundacions i de Colònies Jordi Turull; l'Arxiu Provincial; i la nova secretaria de l'EP Sant Antoni i les noves sales als baixos de la Ronda de Sant Pau. Celebració dels 50 anys d'ordenació del Ramon Mª Nogués. El més jove de la colla va llegir una gran benedicció oficial (Foto 1). En el dinar de germanor a Sant Antoni, no hi faltà l'esperat poema del P. Liñan (Foto 2), que reproduïm aquí mateix.

El mateix dia de l'Alifara, el P. Provincial volava cap a Amèrica fins al dia 30 del mateix mes, per assistir a les reunions que es fan dins del procés de creació de la nova Província d'Amèrica Central, a la qual podria unir-se Cuba, i per decidir el destí de les demarcacions de Mèxic, la Viceprovíncia de les Califòrnies i la Província dels USA. Les reunions van tenir lloc a Costa Rica i Mèxic. Ens ha arribat una foto testimoni d'aquelles reunions (Foto 3). També aprofità el viatge per visitar el novici cubà, Sandy, que està a Bogotà. El mateix dia encara arribaven a Barcelona per tenir uns dies de descans i per visitar els familiars, el P. Adolf Garcia-Duran i el Miquel Betbesé. Aquest darrer ha aprofitat l'estada per ser operat de les cataractes dels dos ulls, durant la primera quinzena de juliol. Tot va anar molt bé.

El dia 20 de juny, el P. Lluís Ferrer va tenir unes molèsties intestinals (diverticulitis) i va haver de ser internat a la Clínica Sagrada Família, on s'hi va estar uns pocs dies, de manera que va poder celebrar com cal el seu sant.

Alifara 2010-2011

Un cop a l'any, l'Alifara
és senyal que acabem
un altre curs plens d'esperança
i que un altre n'encetarem.
Els cups són plens de vinya,
els graners es van omplint;
ha estat llarga la jornada,
Déu ens mira com seguim.
És Jesús qui s'ajuntava
als deixebles ben units
i els dóna les Escriptures
i, el que és millor: el bon sentit.
Ell camina amb tots nosaltres
cap al cim tan desitjat
i es fa company de cordada
fins a l'hora del sopar.
"Quedeu-vos, Senyor —li diem—,
que el dia està declinant.
Quedeu-vos a casa nostra,
només falta partir el pa."
I el Mestre és al cap de taula,
beneeix el vi i el pa.
Amb el gest Jesús ens deia:
manifesteu als germans
que jo sóc tan a prop vostre,
m'heu vist i em podeu tocar.
Vaig morir. Ja la mort ara
mai més no s'acostarà.
Jo me'n torno, vaig al Pare
per preparar-vos l'estada
ben a prop, al meu costat.
Feu festa, que el món s'acaba
i tornarà a començar;
l'Esperit sant que us envio
tot us ho ensenyarà.
En acabar l'Alifara
donem-li gràcies a Déu:
ell es farà present sempre
mentre compartim el pa.
És joiosa, l'Alifara,
com ho és, en acabar,
veure les garbes granades
i els cups ben plens per demà.

J.L.P.

El P. Sadurní Tudela va anar a les Califòrnies per donar-hi un cop de mà des del 23 de juny fins al 24 d'agost. Confiem que hagi pogut fer una bona tasca.

Els qui van aconseguir arribar a l'Escola Pia de Mataró a una hora decent (per causa dels embussos de circulació) la vigília de sant Joan, van poder participar del sopar i de la sessió de petards i coets a què són tan afeccionats alguns dels nostres. Els Joans hi eren ben representats com es pot veure en aquest testimoni gràfic (Foto 4). Ens consta que altres escolapis eren a casa ben tancats, per mirar d'estalviar-se tan com pogueren el soroll dels espetecs. Per cert que l'Escola Pia Santa Anna ha estat present en la premsa per diversos motius (Foto 5).

La festa de sant Joan va ser especialment lluïda aquest any a les Califòrnies. El P. Rafael Argemí celebrava les Noces d'Or de la seva ordenació sacerdotal; i, a Tijuana, hi hagué l'ordenació diaconal de l'escolapi Benjamín Castillo. Enhorabona a tots dos! Així cloïa una trobada fraterna de convivència i recés que solen tenir cada any.

L'endemà de sant Joan i per estar-s'hi un mes entre vacances i ajudes a la Viceprovíncia, el P. Théodore Lambal volava al Senegal. El mateix dia 25 començaven a la casa de Claverol els *Sis dies diferents*, tradició ja ben arrelada.

En Josep Maria Canet va anar el dia 28 de juny cap al Senegal, on s'estigué fins al 9 de juliol. Va poder participar en l'ordenació sacerdotal, el dia 2 de juliol, a Ziguinchor, de tres escolapis senegalesos: Jean Gabriel Diatta, Frédéric Coly i Édouard Diédhiou, de mans del bisbe de Kolda, Jean-Pierre Bassène, ja que la diòcesi

de Ziguinchor està vacant des de la mort del bisbe Maixent Coly. Els tres nous sacerdots van celebrar la primera eucaristia solemne als seus pobles d'origen, Mangagoulak, Boutengor i Niambalang, els dies següents. Els felicitem ben cordialment (Foto 6).

Resulta una mica difícil portar la llista dels molts germans nostres que, durant els mesos d'estiu, aprofiten uns dies per visitar els familiars i coneguts i descansar una mica. Ens disculpem si ens en deixem algun que no haguem pogut controlar. El dia 29 de juny arribava des de Pantin el P. Antoine Martínez, i els dies 3 i 6 de juliol respectivament els PP. Antoni i Oriol Sala. Benvinguts!

A l'Escola Pia de Sitges es jubilava, el dia 30 de juny, el senyor Manel Alquézar, educador veterà i molt estimat. Li desitgem molt bona jubilació. El mateix dia es feia públic a Sitges el canvi en la direcció gerent. S'acomiadava el senyor Jordi Cadevall i passava l'alternativa al senyor Carles Cereceda, tots ben de casa nostra. Molts agraïments al Jordi, i encert al Carles!

Del 4 al 8 de juliol, el P. Rodolf Puigdollers, seguint el costum dels darrers anys va oferir

les sessions de formació bíblica, que aquest any van tractar de les cartes paulines a Titus i Timoteu, sobre les quals ha publicat precisament el seu darrer llibre.

Acompanyant un grup de polonesos que anaven a Peralta, va passar per Barcelona el P. Mateusz Pindelski, assistent del P. General, el dia 4 de juliol. Uns dies després tornà tot sol per conèixer la nostra Província i reunir-se amb la Congregació Provincial.

Encapçalant un grup de voluntaris, en Jordi Vilà viatjava al Senegal el dia 5 de juliol, per col·laborar en les activitats d'estiu de la Viceprovíncia. El mateix dia arribaven des de les Califòrnies dos joves, Sócrates i Neto, per participar en les activitats d'estiu a casa nostra, una iniciativa que compta amb el suport de la Fundació Educació Solidària.

També el dia 5 se celebrava al nostre Arxiu Provincial la trobada dels Arxivers Eclesiàstics de Catalunya, una prova més del bon nom de què gaudeix la nostra institució.

Més viatges que hem pogut detectar: el 6 de juliol arribava des de Mèxic el P. Toni Claramunt, que passarà al voltant d'un mes a Catalunya. El dia 7 era el Joel, el nostre junior cubà qui anava a Cuba per visitar la família i col·laborar en les tasques dels nostres, fins a primers de setembre. El dia 8 arribava, per un mes, el P. Pere Biel des de les Califòrnies. Els donem la benvinguda a tots.

El dia 9, dos pre-novicis cubans, Hermenegildo i José Benjamín, *Cheché*, començaven l'any de noviciat. Els desitgem que progressin molt en el seu camí.

Del 10 al 16 de juliol hi hagué a Yaunde la trobada habitual de Superiors Majors. Per participar-hi, el nostre P. Provincial sortí de Barcelona el dia abans; i el P. Viceprovincial del Senegal va sortir de Dakar el mateix dia 10.

El dia 10 era el P. Tura Pedemonte qui venia a fer les vacances a Catalunya, fins al 21 d'agost. El 29 de juliol va aprofitar l'estada perquè l'operessin de cataractes.

De l'11 al 15 de juliol, animades pel P. Francesc *Guti*, van tenir lloc als locals de la cúria provincial les tardes de formació teològica sobre el darrer llibre del teòleg Hans Küng. Aquella mateixa setmana s'esqueia la festa patronal de la nostra parròquia de la Mare de Déu del Carme, a Barcelona. Per mala sort, la mort accidental per ofegament en una piscina de la ciutat, el dia 13, d'un nen petit del Casal va aigualir la festa.

El P. Josep M. Bosch complia amb goig i agraïment els seus 70 anys de sacerdot escolapi. El felicitem ben de cor.

Els dos germans Josep i Joan Segalés van arribar el mateix dia, 14 de juliol, tot i venir de països tan allunyats com el Senegal i

Mèxic, per estar un mes amb la família.

L'endemà, dia 15, arribava des del Senegal el P. Marius Coly per visitar el metge. Li desitgem ànim per la seva malaltia.

Els dos novicis de les Califòrnies, Denis i Javier, van fer la seva professió dels primers vots a Celaya, México, el dia 16 de juliol. El P. Miguel Mascorro, Viceprovincial de les Califòrnies s'hi va desplaçar per rebre els vots. Moltes felicitats!

Per enèsima vegada (ja deu ser dels més veterans), el P. Josep M. Rierola va participar, els dies 17 a 23 de juliol, en la Trobada europea de parròquies.

Durant la segona quinzena de juliol, els viatges d'anades i vingudes es van incrementar amb la presència a casa nostra d'escolapis joves que anaven a Roma per participar en el curs de formació per a religiosos que han de fer o han fet la professió solemne no fa gaire temps. El dia 19 passaven per Barcelona el senegalès Bertrand Diémé i l'escolapi de Costa d'Ivori Augustin Moro, rumb cap a Roma. La trobada era a Roma els dies 24 de juliol fins al 9 d'agost, i de la nostra Província hi va participar en Carles Gil.

Altres visitants d'aquells mateixos dies van ser: el P. Josep Anton Miró, que va arribar el dia 20; el P. Francesc Carreró, que va venir el dia 20 de juliol i se'n tornà a Cuba el 10 d'agost; el P. Toni Tort, que arribà el dia 21 de juliol i se'n tornà a les Califòrnies el 15 d'agost; el P. Jaume Salas, que arribà el dia mateix 21 de juliol i romandrà tot un curs a la Província. Va ser ben rebut a l'aeroport pel seu pare, que ja té 97 anys!; i, per tancar el mes de juliol, el dia del seu sant arribava el P. Jaume Riera. Benvinguts tots!

El dia 27 de juliol, a la capella de l'escola de les Escolàpies de Llúria, a Barcelona, hi hagué el funeral de la Mare Araceli Otazu, que hi havia viscut i treballat durant molts anys. Un bon nombre d'escolapis i altres sacerdots i molta gent participaren d'una eucaristia que presidí el nostre P. Josep M. Balcells.

Els dies 3 al 7 d'agost els escolapis que havien estat al curs de Roma van realitzar la Ruta calassància, guiats pel P. Florensa. La ruta passà pels nostres llocs calassancis, com Montserrat, Balaguer, Tremp, la Seu d'Urgell, Claverol, i acabà el dia 7 a Peralta.

Felicitem el P. Genís Samper que, el passat dia 9 d'agost, arribà al cim dels vuitanta, i li desitgem tota mena de benediccions.

Gairebé a punt de tancar aquesta secció ens va arribar la notícia que el P. Salvador Riera havia obtingut el permís per entrar a Cuba. Tot seguit hi va volar, el dia 10 d'agost. Sembla que el P. Víctor Filella podrà també anar-hi abans d'acabar el mes. Un bon reforç per a la nostra presència en la bella illa caribenya. Els desitgem molt bon servei.

Deixem, doncs, la nostra secció en vigílies de la Mare de Déu d'agost. Efectivament, hem pogut comprovar que a les 7 ja és fosc, com diu l'adagi. I recordem a tots els nostres lectors que, el dia 25, a la parròquia de sant Calassanç de Barcelona, hi haurà la celebració de l'eucaristia a les 7 de la tarda. Tots ens felicitem.

Hem vist, hem sentit, hem rebut ...

Els mots enreixats de *El País* del 6 de juny demanava en les horitzontals: "Si va a estudi és gràcies a sant Josep de Calassanç", amb resposta de 8 lletres, començant per una E i acabant per una I. I, en les verticals: "Si no estigués entre l'equipatge, podria ser *pia*", amb resposta de tres lletres, començant per I i acabant per P. ¿Ho sabeu?

L'Associació d'Antics Alumnes i Amics de l'Escola Pia Santa Anna, els Amics de la Ciutat de Mataró i el Grup Cultural "El Caliu" convidaven

el dijous 16 de juny al vespre a una conferència a càrrec del P. Josep M. Oller, sobre els seus 60 anys de servei al poble de Déu, dins l'Escola Pia.

L'*Avui* del 18 de juny dedicava dues planes a Carles Romeu, dibuixant humorístic, en ocasió d'haver rebut el Premi Gat Perich. Com a antic alumne de l'Escola Pia Balmes, no sembla que ens tingui gaire simpatia, per dir-ho suaument...

El 29 de juny Ramon M. Nogués pronunciava una conferència sobre «Cervell i transcendència» (títol del seu darrer llibre, editorial Fragmenta, Barcelona 2011), en ocasió de la X Diada de la Pluralitat dins l'Església, a la sala d'actes de l'Ateneu Barcelonès. Hem trobat aquesta notícia recollida pel diari *Avui* del 3 de juliol; també l'hem vist anunciat a la revista *El Temps*, de 28 de juny. Al final de la conferència, lliurament dels Premis Església Plural 2011, al Pare Manel (Premi Mn. Vidal i Aunós a la trajectòria personal) i a l'Associació Dit i Fet, del barri del Raval de Barcelona, com a Premi d'acció social.

Dins dels actes de celebració dels 25 anys de la parròquia de Santa Maria del Jaire, al barri de la Torreta de la Roca del Vallès, el 30 de juny tingué lloc la presentació del llibre «Casa de Déu i casa de tots. Les cartes paulines a Titus i Timoteu». Escrites probablement per les comunitats paulines a principis del segle II, ofereixen moltes dades per comprendre la problemàtica de les comunitats cristianes a l'inici d'aquell segle, en un moment molt delicat d'obertura de les comunitats, dins d'una cultura grecoromana. La comprensió del terme "pietat" en les Cartes pastorals a la llum del sentit romà de consciència del passat rebut i d'obertura a tothom, ajuda a penetrar en el missatge d'aquells escrits.

Al diari *Què*, de 30 de juny, vam poder veure la notícia del canvi de nom de l'IES Sant Josep de Calassanç, de Barcelona, pel de Moisès Broggi. No tenim res contra el Dr. Broggi, ans al contrari, però sap greu que el seu nom n'esborri un altre de tan il·lustre com el seu...

L'*Eco de Sitges*, del 1r de juliol, es feia ressò del nou director de l'Escola Pia en aquella ciutat, Carles Cereceda.

Coincidint amb el moment fort de les colònies d'estiu, a la casa de Pineta es va inaugurar, els primers dies de juliol, la que deu ser la millor pista de bàsquet amb vistes al Pirineu. Sens dubte que, a l'hivern, serà la millor pista de patinatge sobre gel amb vistes al Perdut (Foto 7).

Amb data 2 de juliol, el director de l'EP Caldes, Gregori Martínez, feia arribar aquest comunicat:

Hola a tothom,

Us volem fer arribar una bona notícia: en Marc Usart Francisco de 2n de batxillerat, amb un 9,6 ha estat la 2a millor nota de Catalunya a la selectivitat. La millor nota ha estat un 9,7 d'un alumne dels Maristes de Rubí i llavors hi ha 5 alumnes amb 9,6, entre ells el Marc. Ha tret tres 10: a Història, a Català i a Matemàtiques.

Avui he estat parlant amb la família i m'ha demanat que us faci arribar el seu agraïment per la vostra tasca. Sens dubte un motiu d'orgull per tots nosaltres.

El proper dia 21 de juliol, a l'Auditori de Barcelona, juntament amb l'alumnat que ha superat el 9 (180 alumnes) rebrà un reconeixement per aquesta tasca. En aquesta ocasió han estat 25.000 alumnes els que s'han examinat. Serà la tercera vegada que arribem a aquest acte de les millors notes, una excel·lent notícia.

A reveure i enhorabona a tots i a totes: el premi és també vostre».

Aquesta mateixa notícia, de la qual es fa ressò una entrevista que publica aquest mateix número, es va poder veure també als mitjans, especialment en ocasió de l'acte de l'Auditori de Barcelona. És la tercera vegada que alumnes de l'Escola Pia són presents en aquest acte institucional presidit pel President de la Generalitat.

El projecte *Rossinyol*, de la Fundació Servei Solidari, va poder ser vist a la TVE 1, el dia 9 de juliol en una hora de bona audiència, les 9 de la nit. També el mateix dia, als mots enreixats de *El País*, demanava: "Que és devota?: però si treballa pels serveis secrets!". La resposta era, naturalment, "espia".

La revista *Alella*, en el seu número 311, que correspon als mesos de juny i juliol, torna a denunciar l'espoli a què estan sotmesos *els escolapis*. Naturalment, es refereix a la finca de la Torre del Governador. Algú ha pogut fotografiar aquestes làpides del recinte (Foto 8).

Dues revistes que ens han arribat a les mans tenen un interès especial. En primer lloc, la revista *Momento*, de Tlaxcala, Mèxic, que en el seu número del mes de maig passat dedica un ampli reportatge al P. Josep Oriol Sala, com a personatge del mes, de qui afirma que és un sembrador de valors i que té com a hobbies favorits pintar i reparar aparells en desús (Foto 9). L'altra és la revista *Aula*, de l'EP de Sitges. En destaquem l'editorial, del fins ara director gerent Jordi Cadevall, que hi ha dedicat vida i energies durant dotze cursos. Ell mateix respon també, en la darrera plana, a una mena d'autoentrevista on retrata el seu esperit a cor obert. En el mateix número es parla d'una altra sensible baixa a l'escola, en

Tenim nous telèfons i adreces dels nostres germans per anar completant el llibret d'adreces:

Joan Prat
(comunitat Carme i assistent)
608 270 548

Francisco Martí
(comunitat Sant Antoni)
660589619
paco.martí@hotmail.es

Al diari *Ara* de 2 d'agost, en una entrevista a la cineasta Judith Colell, ella afirma que a Catalunya tenim una de les millors escoles de cinema de tot Europa, l'ESCAC.

Seguint el seu bon costum, l'Octavi Fullat ens ha fet arribar diversos materials que li agraïm. Per exemple, el llibre «Veritat o mentida» a cura d'Adolf Beltran i pròleg d'Antoni Bassas (Proteus, març 2011), amb nombroses entrevistes, entre les quals n'hi ha una feta a l'Octavi (pàgines 77-85). La revista *Phar*, en el seu primer número de vida (any 1, núm. 1, maig 2011) dedica al nostre autor una bona sèrie de pàgines sobre el tema del número: la Postmodernitat. A la revista *Informatiu d'Alforja*, d'abril passat, l'Octavi hi publica dues pàgines del seu Diari personal.

Per gentilesa de l'Eduard Pini, hem vist aquesta fotografia, que resulta familiar a algú... Quines sorpreses que té la vida, veure un nom conegut en ple Parc Catalunya de Sabadell! (Foto 10).

aquest cas per motiu de jubilació: el senyor Manel Alquézar, a qui es dedica una bonica pàgina 18.

El "nou" diari *El Punt Avui* de 1r d'agost, oferia un reportatge sobre Ama Ramazani, un noi congolès de tan sols 14 anys que va fugir de la guerra civil al seu país. Després de rondar uns tres anys per diversos llocs africans, va arribar en una pastera fins a Espanya i després a Barcelona. Viu en un pis, relata el diari... Doncs bé, aquest pis és la nostra comunitat del Camp de l'Arpa. Desitgem molta sort a l'Ama i a tants altres nois i noies que arrisquen la vida per sobreviure.

Butlletí intern • Escola Pia de Catalunya • Ronda Sant Pau, 80 • 08001 Barcelona
Fax: (93) 329 57 93 • E-mail: escolapia@escolapia.cat • Dipòsit legal: B - 5002 - 1989

catalaunia